

Modalitat: Relat curt

Pseudònim: Marea

Títol: Finestres a la realitat

La professora repartia fulls en blanc pels pupitres mentre els aclaria els requeriments d'aquella edició dels Jocs Florals: "...es valoraran poesies que tinguin un mínim de 12 versos, el tema és lliure...". Amb prou feines se'n sortia per fer-se entendre en català i li demanaven que escrivís poesia? De cua d'ull va advertir un moviment al passadís i, quan estava girant el cap per veure qui s'acostava, l'esclafir de vidres esberlats la va transportar violentament de nou a la confusió de després de l'impacte.

Va sentir el dolor agut de mil agulles clavant-se-li a la seva pell i les mans se li van tenyir de vermell. Darrere el xiulet que li ressonava als timpans va sentir els crits esgarrifadors i les sirenes que entraven per l'obertura que feia pocs instants era una finestra. Va engrapar d'una revolada el llibre rebregat que li havia caigut de la falda i va córrer, o més aviat es va moure sobre unes cames tremoloses i inestables que no obeïen les ordres del seu cervell. El terror li recorria les venes com un congelant que la insensibilitzava pam a pam. "Arriba a les escales, escales, escales..." Les havia pujat feia un parell d'hores, amb el pols a les oïdes, sentint com el seu cor accelerava per l'esforç i l'adrenalina d'enfilar-se fins la planta més elevada de l'edifici on es refugiaven. Buscava llum i sortir d'entre aquelles quatre parets que s'anaven acostant cada cop més a cada instant que passava al soterrani. L'electricitat era un luxe oblidat després de tants mesos de conflicte i ella només necessitava llegir, abstroure's.

Evadir-se per uns moments de les tropes prorusses que planaven com un espectre sobre la ciutat, enrunant-la amb míssils i bombes imprevisibles i implacables. Els seus dits van tocar la fusta polsegosa de la barana i la van llençar de cap a les escales, l'asfixia creixent dins els seus pulmons mentre esperava el tro del següent atac. Tornava al seu refugi claustrofòbic amb l'aire viciat del pànic que hi havien respirat dia rere dia des que el conflicte va començar. El seu pare deia que marxarien, que no els quedava res allà a què aferrar-se ni res per defensar. Aconseguirien quelcom millor que una vida incerta entre antics edificis soviètics a mig esfondrar, invisibles per un món on les desgràcies existien únicament quan sortien a les notícies. Quan només uns esglaons la separaven de la planta baixa tot va començar a tremolar. El terra repicava sota els seus peus seguint el ritme dels impactes mentre l'envoltava una cortina de guix que es desprenia del sostre. Es va arrossegar cap el que havia estat el sòlid escriptori d'un conserge i s'hi va arraconar a sota, abraçada al llibre i garratibada en el seu propi esglai.

La professora intentava fer-la tornar en si: "Oksana..., Oksana..., Oksana!". Una pilota havia trencat la finestra del passadís i instintivament la nena s'havia arrupit sota la taula, quedant en una mena d'estat de xoc. Finalment, després de moltes sacsejades va aconseguir que aixequés el cap. Va tornar en si i, desorientada, va fixar la mirada bruscament en els seus ulls. Aquella carona de 12 anys portava escrits un dolor i una paor que haurien descoratjat el més atrevit dels herois.